

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Σε μία δεξίωσι πού δίδεται πάντα στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιβλητικής ωμορφιάς, βλέπει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, άρχοντοπούλα εξωτικής ωμορφιάς, κι' αισθάνεται γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα πού άνθίζει στην καρδιά του. Μά και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον ωραίο αξιωματικό, αν και είχε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. Η Λευκή δεν κρύβει το αίσθημά της. Αφήνει να το αντιληφθή και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δεν αγαπά. Αντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάση τη Λευκή, θέλει ν' αποφύγη τον έρωτα αυτόν, γιατί είχε φτώχος και φοβάται πως η νέα θα τον περιφρονήση. Στο μεταξύ αυτό, ενώ η Λευκή γυρίζει με τη μητέρα της, το μνηστήρα της και το θείο του, τον γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στάς Κάνκας με τη θαλαμηγό της, ο Πλεμόν αναχωρεί για την Τουλόν, όπου πρόκειται ν' αναλάβη την διοίκηση ενός νέου τορπιλλοβόλου, του «29». Και στην Τουλόν ο Πλεμόν δεν μπορεί να ξεχάση την Λευκή. Σφαδάζει και υποφέρει φρικτά μέσα στη φλόγα της αγάπης. Λίγες ημέρες αργότερα ο έρωτευμένος αξιωματικός παίρνει άδεια και φεύγει για την έπαρχία, όπου βρίσκεται η μητέρα του, η οποία τον λατρεύει. Η κ. Πλεμόν αντιλαμβάνεται άμέσως ότι ο Φρειδερίκος είχε έρωτευμένος και τρομάζει, γιατί πρό ετών, μία τσιγγάνα της είχε πει ότι το μονάκριβο παιδί της θα θασανιστή σκληρά μόλις αγαπήση. Γεμάτη αγωνία η κ. Πλεμόν, ζητάει από το Φρειδερίκο να της ανοίξη την καρδιά του, αποκαλύπτοντάς του συγχρόνως την προφητεία της τσιγγάνας. Ο Φρειδερίκος δεν της κρύβει την αλήθεια. Ομολογεί τον έρωτά του. Προσθέτει όμως ότι δεν ελπίζει σε τίποτε γιατί είχε φτώχος. Η μητέρα του συγκινείται και προσπαθεί να τον παρηγορήση. Δεν είχε καθόλου φτώχος. Έχει τη θέσι του, τα νειάτα του, το μέλλον του. Ο Θεός θα τον βοηθήση... Μετά τρεις μήνες ο Πλεμόν αποχαιρετά τη μητέρα του, ξαναγυρίζει στην Τουλόν κι' επιχειρεί με το τορπιλλοβόλο «29» ένα επικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινούν με καλό καιρό κι' άξονα ξεσπάει μία άγρια τρικυμία, πρωτοφανούς σφοδρότητας. Το τορπιλλοβόλο κινδυνεύει να θυιστή από στιγμή σε στιγμή...

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στο Αντίμπ οι κάτοικοι, οι περαστικοί κι' οι ξένοι πού έμεναν εκεί, ήσαν άναστατοι. Πλήθη κόσμου είχαν συγκεντρωθή στην παραλία κυττάζοντας το ταραγμένο πέλαγος.

Έξαφνα το τορπιλλοβόλο φάνηκε ανάμεσα στα κύματα να τραβάη ίσια προς το λιμάνι.

Ένας στεναγμός ανακουφίσεως ξέφυγε τότε από τα στήθη όλων.

Το τορπιλλοβόλο είχε σωθή.

Μόλις μπήκαν στο λιμάνι του Αντίμπ, ο Πλεμόν δεν άφησε το σκάφος πριν επιβλέψη για το κάθε τί μέσα σ' αυτό.

Οι ναύτες ήσαν μουσκίδι από τη θάλασσα.

Ο θερμαστής και δυο άλλοι άνδρες του πληρώματος, είχαν λιποθυμήσει.

Ο Πλεμόν διέταξε να τους φέρουν μ' έντριβας ρακής στις αισθήσεις τους και να τους περιποιηθούν. Συμβούλεψε τους άλλους ναύτες ν' αναπαυθούν έπειτα από τόσο χαροπάλαιμα και βγήκε κατόπιν στην ξηρά. Είχε και ο ίδιος μεγάλη ανάγκη αναπαύσεως.

Στο Αντίμπ τον υποδέχτηκαν με συγκίνηση. Ήταν για όλους ένας ήρωας. Είχε παλαίψει με τα άγριεμένα στοιχεία της φύσεως και τα είχε νικήσει.

Οι αξιωματικοί του φρουρίου του Αντίμπ έσπευσαν επίσης να συγχαρούν ειλικρινώς τον Φρειδερίκο για το τόλμημά του και την σωτηρία του.

Ο Πλεμόν κατέλυσε κατόπιν σ' ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία του Αντίμπ. Θα άνεπαύετο εκεί περιμένοντας το ρυμουλκό πού είχε ζητήσει τηλεγραφικώς, γιατί το τορπιλλοβόλο δεν ήταν σε κατάσταση να γυρίση μόνο του στην Τουλόν.

Μόλις μπήκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου ο Πλεμόν, πλάγιασε άμέσως, αφού έβγαλε τα βρεγμένα ρούχα του. Ξύπνησε το μεσημέρι και κατέβηκε στο έστιατόριον του ξενο-

δοχείου. Όλες η αίθουσες ήσαν γεμάτες κόσμο.

Σ' ένα τραπέζι έκάθητο η κ. Ντελλιέρ με την Λευκή, τον κ. Γκιδάλ και με άλλους φίλους των κι' άκουγαν με μεγάλη προσοχή την αφήγησι της σκληρής περιπετειάς του τορπιλλοβόλου, του οποίου η σωτηρία, όπως έβεβαίωσαν όλοι και όπως ήταν η αλήθεια, ωφείλετο στον κυβερνήτη του.

Τη στιγμή εκείνη ο κ. Γκιδάλ, ο θείος του μνηστήρος της Λευκής πού θρισκότανε μαζί τους, ρώτησε ένα γκαρσόνι:

— Λοιπόν δεν πνίγηκε κανείς από το πλήρωμα του τορπιλλοβόλου;

— Κανείς, εύτυχώς, κύριε, αποκρίθηκε το γκαρσόνι.

— Μά τότε;... Τότε γιατί όλη αυτή η άναστατώσις έδω πέρα;

— Τί λέτε, κύριε! Ξεφώνισε το γκαρσόνι. Το ταξίδι του τορπιλλοβόλου μ' αυτή την τρικυμία ήταν άληθινό κατόρθωμα. Σωστός ήρωϊσμός. Το πλήρωμά του θάπρεπε να παρασημοφορηθή. Όσο για τον κυβερνήτη του σκάφους, αυτός πειά είχε ένας ήμίθεος.

— Και ποιός είχε ο κυβερνήτης; ρώτησε με την άσημνια της φωνή η Λευκή Ντελλιέρ.

— Δεν ξέρω, δυστυχώς, δεσποινίς, αποκρίθηκε το γκαρσόνι.

— Τόν είδατε; Ξαναρώτησε μ' ενδιαφέρον η Λευκή.

— Ναί, δεσποινίς, τον είδα. Φαίνεται ένας άτρόμητος αξιωματικός, πού δεν διστάζει ν' αντικρύση το θάνατο κατάματα...

Έξαφνα το γκαρσόνι σταμάτησε. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο αντικρυνό μέρος της αίθουσας.

— Νά, αυτός είναι ο κυβερνήτης του τορπιλλοβόλου! είπε μ' ένθουσιασμό, δείχνοντας το Φρειδερίκο Πλεμόν, πού μόλις είχε μπή στην αίθουσα του έστιατορίου.

Η εμφάνισις του Πλεμόν τράβηξε την περιέργεια όλων εκείνων πού θρισκόντουσαν στην αίθουσα. Βλέμματα θαυμασμού καρφώθηκαν άπάνω του κι' ένας ψίθυρος άντήχησε.

Ο Φρειδερίκος το άντελήφθη αυτό και φάνηκε ιτενοχωρημένος. Δεν τον εύχαριστούσε όλος αυτός ο θόρυβος γύρω από το άτομό του. Ο θαυμασμός του κόσμου τον ένωχλούσε και για μία στιγμή κοντοστάθηκε, έτοιμος να βγή από την αίθουσα.

Μά ήταν πειά άργά. Ένα γκαρσόνι τον είχε πλησιάσει.

— Περάστε, κύριε υποπλοίαρχε, του είπε. Υπάρχει έλεύθερο τραπέζι εκεί άντίκρυ.

Ο Φρειδερίκος προχώρησε, κάθησε στο τραπέζι και είπε στο γκαρσόνι πού άρχισε να του διαβάζη τον κατάλογο των φαγητών:

— Φέρε μου ό,τι θέλεις, αλλά γρήγορα.

Το γκαρσόνι έφυγε.

Ο Πλεμόν σήκωσε τα μάτια του κι' έρριξε ένα βλέμμα στην αίθουσα.

Την ίδια στιγμή η καρδιά του σφίχτηκε, αισθάνθηκε το αίμα του ν' άνεβαίνει στο κεφάλι του, τους κροτάφους του να σφυροκοπούν.

Είχεν άντικρύσει τη Λευκή Ντελλιέρ, πλάι στη μητέρα της και στον κ. Γκιδάλ, ανάμεσα στη συντροφιά των φίλων της. Η συγκίνησης του Φρειδερίκου ήταν άπερίγραπτη. Εύρισκε την νέα πού τόσο παράφορα αγαπούσε, χωρίς έλπίδα ώστόσο, εκεί πού δεν το περίμενε.

Η καρδιά του χτυπούσε σαν να έπρόκειτο να σπάση.

Άνέπνεε με δυσκολία σαν να επνίγετο.

Μά και η Λευκή είχε καρφωμένα τα μάτια της άπάνω του και τον κύτταζε επίμονα, θαθεία συγκινημένη κι' αυτή, νοιώθοντας το ίδιο δυνατό χτυποκάρδι.

Τον είχε αναγνωρίσει με το πρώτο βλέμμα πού του έρριξε.

Ήταν ο ωραίος και υπερήφανος αξιωματικός πού είχε πρωταντικρύσει στο χορό του «Ρισελιέ» και της είχε κάνει τόσο θαθεία έντύπωση και είχε τόσο άναστατώσει τις σκέψεις της.

Μπρός στο βλέμμα της ωραίας κόρης, ο Φρειδερίκος χα-

μήλωσε τὰ μάτια του, γεμάτος συγκίνηση, γεμάτος ἀμηχανία.

Τὸ γκαρσόνι τὸν εἶχε στὸ μεταξὺ σερβίρει. Ἄλλὰ δὲν τολμοῦσε ν' ἀγγίξῃ τὰ φαγητὰ, εἶχε μιά σαστιμάρα πού δὲν μπορούσε νὰ τὴν κατανικήσῃ.

Πόσο κράτησε αὐτό;

Λίγες στιγμές;

Ἐναν αἰῶνα;

Ἄλλὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ καθορίσῃ.

Ἄγωνιόυσε. Ἄλλὰ ἡ ἀγωνία του ἦταν γλυκειά. Ἐνοιώθη εὐχάριστος, μιά πρωτοφανέρωτη εὐχάριστος πού δὲν τὴν εἶχε νοιώσει ποτὲ ἄλλοτε.

Τώρα στὸ θρίαμβο τοῦ ἐπικίνδυνου ταξιδιοῦ του ἐπροστίθειτο καὶ ἡ γλυκειά συγκίνησης τῆς ἀγάπης.

Ἐνας στεναγμὸς φούσκωσε τὰ στήθη τοῦ ἐρωτευμένου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Καὶ συγχρόνως ξανασήκωσε τὸ δλέμμα του καὶ κύτταξε ξανά πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας.

Θεέ μου, τί Ὀλιγγος εὐτυχίας!

Ἡ Λευκὴ τὸν κύτταζε ἀκόμα, τὸν κύτταζε ἐπίμονα.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν.

Καὶ τότε ὁ Πλεμὸν διάβασε στὰ φωτεινὰ μάτια τῆς νέας τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς της.

Τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ γεμάτα φῶς καὶ γλυκύτητα τοῦ μίλησαν. Μίλησαν στὴν καρδιά του. Τοῦ μίλησαν μὲ τὴν μυστική, τὴν βουβὴ

γλῶσσα τῶν ματιῶν. Τοῦ μίλησαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς καρδιάς τῆς νέας. Καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ἐλπίζῃ...

Ὁ Πλεμὸν βρισκόταν στὸ ζενιθ τῆς εὐτυχίας, κολυμποῦσε στὰ πελάγη τῆς πιδ γλυκειᾶς ἐρωτικῆς εὐτυχίας. Εἶχε μαντέψει ὅτι ἡ νέα ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν. Ὅτι τὸ ἴδιο αἶσθημα μὲ τὸ δικό του φώληαζε τὴν καρδιά της.

Τὸ βλέμμα τοῦ Φρειδερίκου ἔπεσε τώρα στὰ φαγητὰ πού τοῦ εἶχε σερβίρει τὸ γκαρσόνι πρὸ ὀλίγου.

Μὰ πρὸ ὀλίγου πεινοῦσε. Ἐνῶ τώρα δὲν αἰσθανόταν πειὰ καμμιά ὄρεξι γιὰ φαγητό.

Οἱ μεγάλοι ἔρωτες ἱκανοποιοῦν ὅλες μας τὶς αἰσθήσεις.

Ὁ Φρειδερίκος Πλεμὸν εἶχε χορτάσει μὲ μιά ματιά, μ' ἓνα βλέμμα πού τοῦ ἔρριξε ἐκεῖνη πού ἐλάτρευε.

Φώναξε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι, πλήρωσε τὰ φαγητὰ πού δὲν εἶχε θίξει καθόλου καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τὴν στιγμή πού πλησίαζε στὴν ἐξοδο τῆς αἰθούσης ἓνα γκαρσόνι τὸν σταμάτησε:

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, τοῦ εἶπε, ἓνας κύριος ἐπιθυμῆ νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Σ' ἐμένα; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Πλεμὸν.

— Μάλιστα, κύριε, σὲ σᾶς;

Ὁ Φρειδερίκος γύρισε καὶ κύτταξε πλάι του.

— Ποιὸς εἶνε ὁ κύριος αὐτός; ρώτησε.

— Νάτος, ἔρχεται, τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ ἔδειξε ἓναν γηραιὸ κύριον πού διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἦταν ὁ κ. Γκιδάλ.

Οἱ δύο ἄνδρες βρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

— Κύριε, εἶπε ὁ Γκιδάλ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου, εἰσθε ὁ κυβερνήτης τοῦ τορπιλλοβόλου 29;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Πλεμὸν.

Ὁ Γκιδάλ εἶπε τ' ὄνομά του καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Κύριε κυβερνήτα, ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς κ. Ντελλιέρ καὶ μερικῶν ἄλλων φίλων μας, γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ πλοῖο σας.

— Πολὺ εὐχάριστος, κ. Γκιδάλ, ἀποκρίθηκε ὁ Φρειδερίκος. Σᾶς προειδοποιῶ, ὥστόσο, ὅτι θὰ βρῆτε τὸ σκάφος σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξίδι.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦμε νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε, ἐτόνισε ὁ Γκιδάλ. Ἡ δεσποινὴς Ντελλιέρ μάλιστα ἐξέφρασε μὴν ὥρα καὶ ἐπιτυχῆ σκέψι τῆς σχετικῶς: «Ὅτι πρέπει νὰ ἀγαποῦμε τὴ θάλασσα μ' ὅλες τῆς τὶς ἰδιοτροπίες καὶ νὰ ἐκτιμοῦμε τοὺς ἥρωάς της».

— Μεγάλη τιμὴ γιὰ τοὺς ἄνδρας μου, κύριε, εἶπε ὁ Πλεμὸν. Πηγαίνω τώρα ἀμέσως στὸ πλοῖο. Μπορεῖτε νὰ ἔλθετε ὅποτε θελήσετε.

Ὅταν ἔφτασε στὸ πλοῖο ὁ Πλεμὸν, οἱ ναῦτες εἶχαν ἐπιδιορθώσει τὶς περισσότερες μικροζημιᾶς ποῦχε προξενήσει ἡ τρικυμία.

Αὐτὸ εὐχάρισσε τὸν Φρειδερίκο, ὁ ὁποῖος διέταξε ἀμέσως τὸν Ζιλντὰ καὶ τὸν Κλέτ νὰ συγυρίσουν ὄσο πιὸ ῥῆγορα μπορούσαν τὸ πλοῖο, γιὰτὶ περίμεναν ἐπισκέψεις. Πραγματικὰ οἱ ἐπισκέπτες δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν.

Ὁ Πλεμὸν τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ εὐχάρισσε τὴν κ. Ντελλιέρ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της.

Ἡ Λευκὴ, ἡ τόσο φλύαρη σ' ἄλλες περιστάσεις, ἦταν σιωπηλὴ, ὡς νὰχε χάσει τὴ λαλιά της.

Ὁ Φρειδερίκος τὴν βοήθησε ν' ἀνέβῃ στὸ πλοῖο. Τὴ

στιγμὴ μάλιστὰ πού τῆς ἔδινε τὸ χέρι του, πρόσθεσε ὅτι ἡ νέα παρατήρησε.

Οἱ ἐπισκέπτες δὲν ἄφησαν γονά τοῦ τορπιλλοβόλου πού νὰ μὴ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ἐξέταζαν τὰ πάντα, ρωτοῦσαν γιὰ τὸ καθετί.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ πολεμικοῦ, ὅπου ἦταν καὶ ἡ θέσις τοῦ κυβερνήτου, ἡ Λευκὴ ἀνοίξε γιὰ πρώτη φορά τὸ στόμα της καὶ ρώτησε τὸν Φρειδερίκο μὲ φωνὴ πού ἔτραψε ἐλαφρά:

— Ἐδῶ εἶνε ἡ θέσις τοῦ κυβερνήτου;

— Μάλιστα, δεσποινὴς, ἀπάντησε ὁ Πλεμὸν.

— Κι' ἐδῶ βρισκόμαστε τὴ νέ-

χτα τῆς τρικυμίας;

— Ἀκριβῶς, δεσποινὴς.

Ἡ Λευκὴ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο καταφύγιον, μὲ τὰ χοντρά κρύσταλλα στοὺς φεγγίτες του. Ἐκεῖ μέσα βρισκόταν τὶς ὥρες τῆς λυσσαλέας τρικυμίας ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τόσο πολὺ τὴν ἐνδιέφερε. Ἀπὸ τὴν θέσι ἐκεῖνη πάλαιψε ὁ κυβερνήτης τοῦ τορπιλλοβόλου μὲ τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐνίκησε.

Ἡ Λευκὴ ἦταν βαθειὰ συγκινημένη. Δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἀπὸ φόβο μήπως μαντέψουν τὴν συγκίνηση πού τὴν κατεῖχε.

Ὅταν ἡ ταραχὴ της πέρασε, ἡ νέα ρώτησε τὸν Φρειδερίκο:

— Καὶ ἀγαπᾶτε τὸ ἐπάγγελμά σας, κύριε;

— Ὄ, πάρα πολὺ, δεσποινὴς! ἀποκρίθηκε συγκινημένος ὁ Φρειδερίκος.

Οἱ ἐπισκέπτες ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα πάνω στὸ τορπιλλοβόλο. Κατόπιν ὁ Πλεμὸν τοὺς συνῶδεψε στὴν ξηρά.

Τὴ στιγμὴ πού τοὺς χαιρετοῦσε ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ στὸ πλοῖο του, ἡ κ. Ντελλιέρ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Πλεμὸν, ἂν ἡ ἀσχολία σας σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, θὰ δεχθῆτε νὰ ρηθῆτε νὰ πάρετε μαζί μας κανένα ἀναψυκτικόν;

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν ἔτοιμος ν' ἀρνηθῆ, μ' ἐγένετο φε-

Σ' ἓνα τραπέζι κάθονταν ὁ κ. Ντελλιέρ μὲ τὴν Λευκὴν καὶ τὸν κ. Γκιδάλ.

σικά, να προφασισθῆ ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ. Μὰ τῆ στιγμῆ αὐτῆ τὸ βλέμμα του συναντήθηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς Λευκῆς.

Ἡ νέα τὸν ἐκύτταζε ἰκετευτικά.

— ὦ, ναί, κύριε, θὰ ρθῆτε! τοῦ εἶπε.

Μπρὸς στὸ βλέμμα ἐκεῖνο, μπρὸς στὴν παράκλησι ἐκεῖνη, ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ.

— Ἐλάτε μαζί μας, κυβερνήτα μου, τοῦ εἶπε καὶ ὁ γηραιὸς Γκιδάλ. Ἐπειτα ἀπὸ τόση φουρτούνα χρειάζεται καὶ λίγη γαλήνη.

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν εὐτυχισμένος.

Ἀκολούθησε τοὺς ἐπισκέπτας του πρόθυμα, χωρὶς νὰ φέρῃ πειὰ καμμιά ἀντίρρηση.

Πόσο θὰ κρατοῦσε ἐξ ἄλλου ἢ εὐδαιμονία του αὐτῆ; Σὲ λίγο θάφτανε τὸ ρυμουλκὸ πού εἶχε ζητήσει καὶ θάφηνε τὸ γραφικὸ αὐτὸ λιμάνι, στὸ ὁποῖο εἶχε ξανασυναντήσει τὴ νέα πού ἀγαποῦσε.

Δυὸ ὧρες ἔμεινε ὁ Πλεμὸν στὸ ξενοδοχεῖο μαζί μὲ τὴν κ. Ντελλιέρ, τὴ Λευκὴ καὶ τὸν κ. Γκιδάλ.

Ἐξαφνα ἕνας ναύτης ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ ρυμουλκὸ εἶχε φτάσει στὸ λιμάνι.

Ἡ καρδιά του Φρειδερίκου σφίχτηκε.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ του ἀπὸ τὴν Λευκὴ εἶχε ση-

μάνει.

Θὰ τὴν ξανάβλεπε;

Καὶ πότε;

Ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐ-

τὲς, ἔτοιμος ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν τόσο εὐχάριστη συντροφιά του, ἡ κ. Ντελλιέρ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Πλεμὸν, μένουμε

στὰς Κάννας. Θὰ εἶμαστε ἐκεῖ ὡς τὴν ἀνοιξι καὶ θὰ χαροῦμε πολὺ ἂν σὰς ξαναδοῦμε.

— Ναί, ναί, εἶπε καὶ ἡ Λευκὴ. Ἡ Τουλὸν εἶνε πολὺ κοντὰ στὶς Κάννες καὶ δὲν εἶνε δύσκολο γιὰ τὸν κ. Πλεμὸν νὰ ρχεται νὰ μᾶς θλέπη.

Τὰ λόγια τῆς νέας εἶχαν ἔνα γλυκὸν ἀντίλαλο στὴν καρδιά του Φρειδερίκου. Συγχρόνως ὅμως αἰσθάνθηκε τὸν ἴσκιό μιᾶς βαρεῖας μελαγχολίας νὰ πέφτῃ ἀπάνω του.

Τί ἦταν αὐτὸς γιὰ τὴ Λευκὴ; Πῶς μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ; Θυμήθηκε τὴν προφητεία τῆς τσιγγάνας. Καὶ θλιβερὲς σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ νοῦ του.

— Ὅχι, σκέφτηκε. Τὸ καλύτερο πού ἔχω νὰ κάμω εἶνε νὰ ἔξαφανιστῶ. Ὁ ἔρωτάς μου πρέπει νὰ πεθάνῃ. Πρέπει...

Ἡ κ. Ντελλιέρ, ἡ Λευκὴ καὶ ὁ κ. Γκιδάλ συνώδεψαν τὸν Πλεμὸν ὡς τὸ λιμάνι.

Ἡ στιγμῆ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἔφτασε. Ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε τὸ λεπτὸ χεράκι τῆς Λευκῆς Ντελλιέρ νὰ τρέμῃ μέσα στὰ δικά του.

Ναί, δὲν ἔκανε λάθος. Ἡ νέα ἦταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένη.

Λίγη ὥρα κατόπιν τὸ τορπιλλοβόλο «29» ἔβγαίνει ἀπ' τὸ λιμάνι συρόμενο ἀπ' τὸ ρυμουλκὸ.

Ὁ Φρειδερίκος κύτταξε πρὸς τὴν προκυμαία. Οἱ φίλοι του, φίλοι δυὸ ὧρῶν πού ἴσως δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπε, ἔστεκαν ἀκόμα στὴ θέσι τους καὶ κύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ρυμουλκουμένου πολεμικοῦ.

Ἐνα λευκὸ μαντηλάκι ἀνέμισε γιὰ μιὰ στιγμῆ στὸν ἀέρα.

Ἦταν ἡ Λελκὴ πού ἀποχαιρετοῦσε τὸν ἡρωικὸ ἀξιωματικό.

Ὁ Πλεμὸν κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του. Ἄλλοίμονο!... Δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὴν πεντάμορφη νέα... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναδῆ ποτέ, ποτέ πειά...

Ἀμέσως μόλις γύρισε στὴν Τουλὸν ὁ Φρειδερίκος ἔγραψε στὴ μητέρα του:

«Πολυαγαπημένη μου μητέρα, Πόσο θάθελα νὰ ἦσουν κοντά μου τὴ στιγμῆ αὐτῆ! Πολὺ, πολὺ κοντά μου, ὅπως κατὰ τὴν τελευταία μας συνάντησι. Νὰ στηρίξω τὸ κεφάλι μου στὸν ὤμο σου καὶ νὰ μὲ κρατᾶς ἀγκαλιασμένη».

Τὴν ξαναεἶδα, μητέρα!

Μοῦ μίλησε!

ὦ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, δὲν τὸ ἐπεδίωξα ἐγὼ αὐτό. Ἀγνοοῦσα μάλιστα καὶ πού βρισκεται. Ὁ Θεὸς τὸ θέλησε νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Νὰ κατηγορήσω τὸ Θεὸ γι' αὐτό;

Σοῦ εἶχα πῆ πὼς εἶνε ὠραία. Εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σοῦ τὸ ἐαναλάβω; Ἀλλὰ ναί... Ἄφησέ — νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ πάλι, μητέρα: Εἶνε ὠραία, ὠραία, ὠραία! Εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὠραιότητος σὲ τέτοιο βαθμὸ πού δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὠραιότερη ὑπαρξί.

Μητέρα μου... Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ γράψω ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ γράψω αὐτὸ πειὰ, γιὰτὶ δὲν τὴν ἀγαπῶ ἀπλῶς, τὴν λατρεύω. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις αὐτό, καλὴ μου μητέρα; Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ τὴν ἀγαπῶ;

Τὴν συνάντησα στὸ Ἀντίμπ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ταξίδι μὲ τὸ τορπιλλοβόλο μου. Λίγο ἔλειψε νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ, μητέρα. Ἐνῶ ἡ τρικυμία λυσσοῦσε γύρω μου, μόνον ἐσένα σκεφτόμουν. Κι' ἄξαφνα ἡ σκέψι μου πέταξε σ' Ἐκεῖνη. Γλυτώσαμε. Μπήκαμε στὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ κι' ἐκεῖ τὴν εἶδα ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω. Τί παράδοξη σύμπτωση! Βλέπω σ' ὄλ' αὐτὰ τὸ δάκτυλο τοῦ Θεοῦ.

Γνωριστήκαμε. Ἦρθε μὲ τὴν μητέρα τῆς κι' ἐπισκέφθηκαν τὸ πλοῖο. Μείναμε ἀρκετὲς ὧρες μαζί. Ἡ κ. Ντελλιέρ μὲ προσκάλεσε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ στὶς Κάννες. Καὶ τώρα, μητέρα μου, ζητῶ τὴ συμβουλή σου: Τί πρέπει νὰ κάνω; Πρέπει νὰ πάω; Θὰ κάμω ὅ,τι μὲ συμβουλέψῃς. Θὰ μοῦ πῆς: «Πήγαινε»; Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μοῦ τὸ πῆς αὐτό. Πόσο θὰ ἠθελα νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ θρῆθῃς κοντά μου, γιὰ λίγες ἡμέρες ἔστω. Ἐλα στὴν Τουλὸν, ἂν δὲν σοῦ κἀνὴ κόπο. Εἶνε ὠραία ἡ Μεσόγειος ὅσο καὶ ὁ ὠκεανός.

Σὲ φιλῶ, καλὴ μου μητέρα. Σοῦ στέλνω τόσα φιλήματα, ὅσα δάκρυα σ' ἔχω νὰ χύσῃς γιὰ μένα ἂν ἦσαν μικρός.

Ὁ υἱὸς σου
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ,
ὁ ὁποῖος ἔν εἶνε ἐν τούτοις κα-
θάρων εὐτυχισμένος».

Στὸ γράμμα του αὐτὸ ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε τὴν παρακάτω τηλεγραφικὴ ἀπάντησι:

«Πήγαινε κι' ἔπειτα περιμένέ με».

Συγχρόνως, μαζί μὲ τὸ τηλεγράφημα τῆς μητέρας του, ὁ Φρειδερίκος ἔλαβε καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιστολή:

«Κύριε,

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι μᾶς ἐλησημονήσατε. Ἡμεῖς ὅμως πού διατηροῦμε ζωὴν στὴ μνήμη μας τὴν εὐγένεια καὶ τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποία μᾶς δεχθήκατε στὸ πλοῖο σας, ἐπιθυμοῦμε νὰ σὰς εὐχαριστήσουμε καὶ πάλιν. Θὰ μᾶς κάμετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ παρευρεθῆτε σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ γιορτὴ πού δίνουμε τὴν προσεχῆ Δευτέρα;

Πῶς πηγαίνει ὁ προσφιλὴς τραυματίας σας;

Β α ρ ω ν ῖ ς ΝΤΕΛΛΙΕΡ

Ἐπανδρῆ Ντ' Ἐρὶν-Κάννας
Κάτω-κάτω στὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ ἦταν γραμμὴν ἢ ἐξῆς φράσις:

«Ὁ τραυματίας εἶνε τὸ προσφιλὲς «29» σας.

Ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε ἀνέκφραστη εὐτυχία. Ἡ τελευταία φράσις τῆς ἐπιστολῆς ἦταν γραμμὴν ὄχι ἀπὸ τὴν κ. Ντελλιέρ. Τὴν εἶχε γράψῃ ἡ Λευκὴ.

Ἀποκαλοῦσε «προσφιλὲς» τὸ τορπιλλοβόλο, μὴ μπορῶντας νὰ ὀνομάσῃ ἔτσι τὸν κυβερνήτη του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ καρδιά του σφίχτηκε κι' αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα του ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι...